

Amélie Wen Zhao

KARMÍNOVÁ CISÁROVNÁ

Posledná časť fantasy série *Krvavá dedička*

COO
BOO

Karmínová cisárovná

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk



Amélie Wen Zhao

Karmínová cisárovná – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS  **MEDIA**

Séria Krvavá dedička:
Krvavá dedička (1. diel)
Červená tigrica (2. diel)
Karmínová cisárovná (3. diel)

Amélie Wen Zhao

KARMÍNOVÁ CISÁROVNÁ

Tretí diel série Krvavá dedička

Z angličtiny preložila Ivana Cingelová

COO
BOO

Clementovi:

za to, že ma naučil veriť v revolúcie
a že je *navždy* môjho príbehu.



S

Z

V

J

Tiché more

KRAZYASTSKÝ TROJUHOLNÍK

TIGRÍ
CHVOST

Salskoff

SYVERNSKÁ TAJGA

Prizračné vodopády

CYRILSKÁ
RÍŠA

KEMEIRSKÁ
RÍŠA

Nefritová
cesta

Bielovlnie

Kyrrou

Novo Mynsh

ZAFÍROVÝ
PRÍSTAV

ZLATOVODIE

DŽYVEKHSKÉ HORY

Modrá pevnosť

KRÁĽOVSTVÁ
AMORICKÝCH
OSTROVOV

BREGONSKÉ
KRÁĽOVSTVO

ARAMABISKÁ PŮŤ

MANDJISKÁ
KORUNA

PRVÁ ČASŤ

1

CYRILSKÁ RÍŠA

Mesiac v tú noc žiaril načerveno a oceán, ligotajúci sa sý-tou karmínovou farbou, pripomínal krv. Anastacya Mikhailová sa naklonila cez zábradlie svojej lode a nadýchla sa prenikavej, ľadom presýtenej vône svojej ríše.

V priebehu ich dvojtyždennej cesty sledovala, ako sa nádherné kobaltovomodré vody bregonského pobrežia menia na bledé nelútostné vlny Cyrilie. Vlhký južanský oceánsky vzduch cestou na sever nahradil ostrý suchý vietor, ktorý im bičoval plachty.

Cyrilská ríša bola zemou ľadu a snehu a Ana bola jej dcérou telom i dušou.

„O hodinu sme na pobreží,“ oznámil hlas.

Ana sa otočila. Kráčala k nej Daya z Kusutri. Keď sa cestou na sever ochladilo, pridala k bregonskej tunike a koženým čižmám hrubý kožušinový plášť. Jej kapitánsky odznak sa zaľeskol, a keď pristúpila k Ane a oprela sa o zábradlie, vážnosť dnešného večera zmazala z tváre uvoľnený úsmev dokonca aj jej.

„Posádka je pripravená na... no, na čokoľvek tam nájdeme,“ dopovedala Daya a zachmúrene kývla hlavou vpred.

Čokoľvek tam nájdeme. Ana zovrela zábradlie a so zaťatými čelustami neochvejne hľadela pred seba.

Ubehol už viac ako mesiac, odkedy bola donútená ujsť z vlastnej ríše a zanechať svoj ľud napospas masakru, len aby našla smrtonosnú zbraň, ktorá by v Morganyiných rukách znamenala zánik nielen Cyrilie, ale aj celého sveta. Čerpadlá umožňovali svojim nositeľom kraťnúť schopnosti spriaznených a hrali rolu vo väčšom pláne na ich ďalšie vykorisťovanie, ktorý celé desaťročia snovali Alaric Kerlan a bregonská vláda. Morganya, prirodzene, pátrala po jednom z dvoch existujúcich funkčných čerpadiel, aby si privlastnila jeho moc.

„Hľadáme len jednu osobu,“ hlesla Ana.

„Myslíš si, že je tam?“ zamrmlala Daya a kývla hlavou k pobrežiu.

Ich cieľ: Sorsha Farraldová, Ramsonova nevlastná sestra a veliteľka Kráľovskej gardy z Modrej pevnosti. Dievčina, ktorá v honbe za pomstou a skazou zradila vlastnú armádu a kráľovstvo.

Dievčina, ktorá ukradla obe čerpadlá.

Sorsha pomocou jedného z nich ukradla Aninu spriaznenosť s krvou, ktorú teraz mala kedykoľvek k dispozícii v moroskalovej obrúčke na zápästí. Druhé ešte pred svojím zmiznutím prisľúbila priniesť Morganyi.

Z predstavy, že jej moc bude používať dievčina v osídlach hnevu a zhuby, bolo Ane zle – a to bol len prvý príklad skazy, ktoré čerpadlá svetu priniesú. Vykorisťovanie spriaznených bude pokračovať. Koleso mocných a bezmocných, utláčateľov a utláčaných, sa bude točiť ďalej.

Pokiaľ Ana nenájde čerpadlá a neukončí Morganyinu hrôzovládu.

Ana mierne prižmúrila oči. „Viem, že je tam,“ odvetila. „Len ju musíme nájsť skôr ako Morganya...“

Zachvátil ju kašeľ a prehla sa cez zábradlie s pocitom, a to nie po prvý raz, že v jej vnútri je niečo nesprávne, že má v sebe bolestivo rozodratú prázdnotu.

Zacítla na pleciach Dayine pevné ruky. „Si v poriadku?“ Odmlka a potom: „Jedla si dnes?“

Počas posledných dvoch týždňov na palube Dayinej *Búrkonositelky* Ana prišla o chuť do jedla – vraj vinou morskej choroby. No nespavosť, prívaly nevoľnosti a záchvaty kašľa – každému, kto dával pozor, muselo byť jasné, že sú to sprievodné javy niečoho oveľa horšieho.

Sprievodné javy toho, keď z človeka vytrhnú jeho spriaznenosť.

Jej priateľka a stúpenkyňa Linn jej rozprávala, ako to na vlastné oči videla v bregonských výskumných temniciach, kde sa vlámala. Videla tam dievča, opisovala Linn, ktoré bolo viac kosť a koža než človek. Jeho zlaté vlasy zredli a vypadávali v trsoch. Tvár malo takú prepadnutú, až mu pod kožou vystupovala lebka.

Ana chodievala skúmať svoj odraz v zrkadle v Dayinej kapitánskej kajute, predstavovala si, ako sa jej prehlbujú líca a ako z jej hustých hnedých vlasov zdedených po matke ostávajú len tenké pramienky.

Každý deň si pripomínala, že bregonský kráľ Darias vedie výskum s cieľom zistiť, ako možno čerpadlá zničiť a zvrátiť ich účinky. Že jej dá vedieť, len čo na niečo príde.

Ana sa vystrela. „Nič sa nedeje,“ odvetila, no uhla pohľadom.

Priateľka ju potľapkala po chrbte. „Zrejme je to len morská choroba. Na pevnine sa budeš cítiť oveľa lepšie.“ Daya sa usmiala a mávla rukou. „Vyšiel krvavý mesiac. Vieš, čo to znamená?“

Ana nasledovala jej pohľad. „V cyrilských legendách sa to volá zimný oheň,“ povedala. „Ale ani krvavý mesiac neznie zle.“

„Podľa mojich bohov predznamenáva vojnu a krviprelievanie,“ prezradila Daya a naklonila hlavu podobne ako Ana. Odhrnula si z tváre čierny vrkôčik. V tme sa zablyslí jej biele zuby. „Vzhľadom na tú tisícku bregonských vojakov za nami to pre nás nevyzerá najhoršie.“

Ana sa pri tej myšlienke otočila od provy. Za ňou sa dvíhali plachty lodí jej vojnovnej flotily, v mesačnom svetle prízračné a zabodávajúce sa do nebies ako dýky, ktoré jej aj s tisíckou vojakov boli zapožičané v rámci spojenectva medzi ňou a kráľom Dariasom. Na strieborných plachtách vial bregonský morský drak prepletený s cyrilským revúcim tigrom – ibaže nie snehobielym, ale karmínovým.

Červenou tigrícou.

Stala sa symbolom jej skupiny, jej revolúcie. Symbolom novej Cyrilie: rovnoprávnej a spravodlivej zeme bez útlaku, kde spriaznení a nespriaznení kráčajú bok po boku.

Čo to znamenalo pre ňu, pre budúcnosť, ktorú si kedysi vysnívala ako dedička ríše, tým si nebola istá.

Presvišťal okolo nej závan vetra, v ktorom sa jej plášť zavlnil ako šarlátová rieka. Nebolo to prvý raz, čo Ana premýšľala, čo by si o nej pomysleli duchovia jej rodiny. Predstavovala si chladné sklamanie v otcových očiach, nevyslovený žiaľ na bratovej tvári.

No jej otec, Luka a teraz aj Morganya... predchádzajúci vládcovia Cyrilskej ríše tým, ako ich zlyhania uvrhli Cyriliu hlbšie a hlbšie do špirály temnoty, skazy a útlaku, jeden po druhom dokazovali, aká je neobmedzená monarchia nebezpečná.

Zovrela zábradlie pevnejšie, hánky jej obeleli. Mŕtvi boli mŕtvi: musela sa sústrediť na živých, na to, čo bude najlepšie pre jej ríšu, pre jej národ.

„Keď už o tom hovoríme,“ prehodila Daya, „mala by som zobudiť posádku. O hodinu budeme na mieste.“

Zo strážneho koša sa ozvalo volanie. „Snehojastrab!“

Ana zdvihla zrak k bledému obrysu, ktorý klesal tmou priamo k nej. Nastavila mu ruku, on sa na ňu zniesol a zaboril pazúry do hrubej látky jej karmínového plášťa. V zobáku držal pohúžvaný kúsok látky vyšívaný malými zlatými kvietkami.

Okamžite ho spoznala: bol z rukáva kečyanu, ktorý nosila v Salskoffskom paláci.

Ana zľahka pohladila vtáka po zobáku, aby látku pustil. Vnútri bol úhladne poskladaný kúsok pergamenu. Ana ho vzala do rozochvených prstov.

*Kolst imperatorya, čakáme. Váš verný
A. Markov*

Daya sa k nej naklonila. „Potvrduje?“

Ana so zovretým hrdlom prikývla.

Bolo to tu, jej plán sa dal do pohybu, ľudia, ktorí jej stále boli verní, čakali, až povstanú v jej mene.

Poslala morskú holubicu svojmu naj dôveryhodnejšiemu spojencovi v paláci: kapitánovi Markovovi, starému strážnikovi, ktorý na ňu dozeral celé jej detstvo a pred dvoma mesiacmi jej pomohol uniknúť pred smrťou, čo jej chcela dopriať Morganya. Požiadala ho, aby aj so všetkými jednotkami, ktoré sú jej verné, odišiel z paláca a stretol sa s ňou pri prímorskej rybárskej dedine Balgorod dva dni cesty južne od Salskoffu,

kde Ana zhromaždí svoje jednotky a vyrazí do útoku na cisársky dvor.

Odpovedal vždy len symbolickým predmetom, ktorý spoznali iba oni dvaja, aby potvrdil, že je to on.

„Nuž,“ skonštatovala Daya, vystrela sa a prirazila k sebe päty, „bude to pre mňa nová skúsenosť, ale asi idem pripravovať do bitky tisíc bregonských jednotiek.“

Ana sa pozrela na svoju kapitánku, svoju *priateľku*, ktorá bola len pred pár týždňami potulnou námorníčkou hľadajúcou prácu v prístavoch na juhu Cyrilie. „Daya,“ prihovorila sa jej. „Nemusíš to robiť. Bregonská flotila má svojich vlastných veliteľov. Môžem... môžem ťa vysadiť v Balgorode, kde budeš v bezpečí, a znova ťa vyhľadať, keď sa vojna skončí.“

V skutočnosti by neuniesla, keby sa pri boji v jej mene zranil niekto ďalší, na kom jej záležalo.

Daya naklonila hlavu. „Vieš,“ povedala nezvyčajne vážne, „pred týmto všetkým som bola nikým nechcená námorníčka, ktorá žila z ruky do úst. Nevedela som, kam v živote mierim, len som sa snažila prežiť zo dňa na deň. A teraz...“ Zhlboka sa nadýchla a mávla rukou okolo seba. „Teraz som kapitánka lode. Som spojenkyňa dievčiny, ktorá vedie celú armádu – celé *hnutie*. Toto tu pre mňa začalo byť o niečom viac ako len o minciach, Ana.“

„Nech ťa to nepočuje vravieť Ramson.“ Tie slová jej vyklzli z úst, ešte než ich stihla zastaviť. Zamrel jej dych a srdce jej preťala ostrá bolesť – možno tá najhoršia bolesť na svete. Zdálo sa jej, akoby ho v tme noci videla: s tými jeho ligotavými pieskovými vlasmi a orieškovohnedými očami skrivenými v prízračnom úsmeve. *Čarodejnica*.

Počas dlhých nocí, keď ju trápili záchvaty kašľa a nespavosť, si dovolila v myšlienkach zablúdiť k Ramsonovi – Ramsono-

vi *Farraldovi*. Ostal v Bregone, kde sa pustil do prenasledovania zvyšných členov zločineckého impéria Alarica Kerlana a hľadania akýchkoľvek informácií, ktoré stále skrývali vody Bregonu. Spomenula si na ráno s nádhernou modrou oblohou, keď sa oprela o zábradlie tejto lode a zahľadela sa na Bregon a na všetko, čo tam nechávala.

Premýšľala, či ho ešte niekedy uvidí.

Zažmurkala a prízračné spomienky sa rozplynuli ako dym, ešte než sa do nich zahĺbila. Bola to cena vojny, rozhodnutia bojovať za celú ríšu a celý národ. A predsa by tú istú obeť pri niesla znova a znova, ak to znamenalo, že tým Cyriliu zachráni.

„Samozrejme, stále čakám, ako sa nakoniec vrhnem do tvojich ríšskych pokladníc,“ zažartovala Daya. „Patrím medzi nepriaznených, Ana. Čo sa podľa teba za súčasného režimu stane mne a mne podobným? Viem, že by som mohla odísť – odplávať do iného kráľovstva, ale... Videla som, čo bude nasledovať, ak Morganya uspeje. Pozri sa, čo sa takmer stalo Bregonu.“ Jej pohľad, zemitohnedý a vážny, sa cez palubu stretol s Aniným. „Ak sa svet obráti na prach, to posledné, čo chcem, je vedieť, že som mohla bojovať a niečo zmeniť, no rozhodla som sa neurobiť to.“

Dayine slová ostali chvíľu visieť v slaných vetroch, ťaživé svojím významom a nepríjemne poukazujúce na dôsledky – dôsledky toho, ako sa možno svet zmení, ak Ana zlyhá.

Pripomínajúce, za čo bojovala.

Ana prikývla. „Ďakujem, Daya.“

Daya jej zasalutovala poklopaním dvoch prstov po čele, vyskočila na lanovie a vyšplhala sa po niekoľkých povrazových priečkach. „Posádka *Búrkonositeľky!*“ zakričala. „Pozor!“

Ana sa otočila k prove, kde jej líca pokropila vodná sprška, a vychutnala si chlad svojej ríše. Chýbal jej. Na juhu v Bregone

vládlo teplé a vlhúe počasie, ale pod snehom prevoňanou oblohou veľkej ríše severu niečo v Ane znova ožilo.

No dnes večer bolo na jej ríši niečo... *iné*. Niečo ostré, niečo *nesprávne*. Snehom a vetrom voňajúcom po boroviciach sa niesol pach ocele a krvi. Vzduch nebol len mrazivý: z vlín útočiacich na trup ich lode a oblakov búriacich sa nad nimi sršalo nepriateľstvo. Akoby samotná zem vedela, že sa schýľuje k vojne.

Posádka sa pustila do príprav. Spriaznený so zvukom, jeden z mnohých, ktorých zachránili z nemilosrdných bregonských výskumných temníc, kde spriaznení čakali, až na nich budú testovať čerpadlá, poslal Dayine pokyny zvyšku flotily za nimi.

Ich lode sa plavili nocou. Červený mesiac zmizol za snehovými oblakmi a na vodu padla hmla. Posádka sa zišla na palube a v napätom tichu sa prizerala. Daya držala v dlani bronzové vreckové hodiny a nečujne odrátavala sekundy.

Jeden z námorníkov stojacich pri okraji lode ticho vykrikol. „Ruselkya,“ oznámil.

Ana sa naklonila cez zábradlie. Vlny, ktoré špliechali o trup ich lode, boli napohľad čierne, no s jemným červeným nádychom. Pripomínali krv.

Pod hladinou sa medzi vlnami kĺzali dlhé strašidelné obrysy. Až keď zatočili a ich chvosty sa striebrišto zaleskli, Ana zbadala ich trupy a dlhé vlasy, tiahnuce sa za nimi.

Daya podišla k nej. „Poznáš námornícke povery o ruselkya?“

„Prinášajú smolu,“ odvetila Ana, spomínajúc si na rozprávkové knihy o vodných duchoch, ktoré kedysi čítala. Zatiaľ čo ľadoví duchovia – syvint'sya – bývali láskaví či zlomyseľní, o ruselkya sa verilo, že sú to pozostatky nemilosrdnejšej, temnej mágie, ktorú na tomto svete zanechali božstvá.

Daya prikývla. „Počula som o nich príbehy od námorníkov, ktorí zašli do najvzdialenejších kútov Tichého mora a ocitli sa v ich područí. Ale nikdy som ich nevidela takéto čulé ani takto blízko pri pobreží.“ Chvíľu mlčala, po tvári jej preleteli obavy. Potom pokrútila hlavou a uchechtla sa. „Sú to len povery. Skutočná je tisícčlenná bregonská flotila za nami. Máš ten amulet, čo som ti dala?“

Ana siahla k náhrdelníku na krku s prívieskom v tvare slnka, veľkého zhruba ako koniec jej malíčka. Bolo vyrobené z granátu z Kusutriského kráľovstva, Dayinej domoviny. Daya ho darovala Ane pre šťastie, pretože jej vraj krvavočervený odtieň kameňa viac pristane. *Keď získaš späť svoju spriaznenosť*, dodala námorníčka.

Ana prešla palcom po hladkom povrchu drahokamu. „Nikdy ho nestratím.“

„Dobre,“ vyhlásila Daya. „Teraz poď so mnou – idem sa uistiť, že je všetko tak, ako má byť. O štvrtňhodinu sme na pobreží.“

Ana sa ju chystala nasledovať, keď ju niečo zaujalo. Zažmurkala a vrhla pohľad na polnočnočierne more za zábradlím, premýšľajúc, či to bol len klam svetla krvavého mesiaca.

Ale zbadala to znova: žiaru prenikajúcu hmlou, malú, no zväčšujúcu sa.

„Daya,“ začala, no vzápätí sa noc okolo nich rozžiarila ako deň.

Prvý výbuch prirazil Anu k drevenej palube, až jej zatriaslo kosťami a zadrkotalo zubami. Do tváre jej udrel závan tepla. Keď zdvihla hlavu, obloha a more sa okolo nej točili, svet sa jej pred očami striedavo rozmazával a zaostroval. Loď obližovali plamene, ktoré sa vo vetre dvíhali a pohlcovali členov posádky a úlomky dreva posievajúce palubu. Celú strednú časť *Búrkonositeľky* roztrhlo: v zábradlí zívava diera a dnu sa začínala valiť voda.

Druhý výbuch ju vrhol do vody.

2

BREGONSKÉ KRÁĽOVSTVO

Vstupná hala bola tmavá a muž v tieňoch zomieral. Kapitán Ramson Farrald prešiel cez prah do hraničného priestoru medzi svetlom a tmou, kde jeho kroky tlmili zaprášené koberce domu. Dokonca aj z tej diaľky videl vycivenú postavu svojej koristi hrbiacej sa v kresle. Iba slabé stúpanie a klesanie jeho hrude, náklon hlavy a ligot obrúbených okuliarov vo vodnatom svetle prezrádzali, že vôbec žije.

Vila samotná bola takmer rovnako zanedbaná. Bola známa ako Hniezdo a povrávalo sa, že je to hlavný stan zvyšných Kerlanových síl. Ramson si po príchode nebol istý, čo vlastne čakal – možno niečo ako chudobnejšiu verziu Kerlanovho sídla prekypujúcu nadbytočnou honosnosťou alebo jednoduchú drevenú chatrč plnú žoldnierov a bývalých členov Rádu konvalinky.

Nie muža, ktorý osamote zomiera v prázdnom dome, obklopený len zvitkami pergamenov, knihami a zväzkami papierov.

Ramson zdvihol ruku v koženej rukavici a naznačil svojej čate z bregonského námorníctva, aby počkala vonku. Potom vykročil vpred a vytiahol svoju mizierikordiu. „Zdá sa, že som vás konečne našiel,“ prehovoril, „učenec Ardonn.“

Ramson len pred niekoľkými týždňami vyslobodil Bregonské kráľovstvo zo špirály skazenosti, do ktorej ho uvrhol jeho otec, a vrátil moc právoplatnému kráľovi a Trom dvorom. No vojna sa zďaleka nechýlila ku koncu. Alaric Kerlan bol mŕtvy, ale korene zločineckého impéria, ktoré v Cyrilii aj Bregone zapustil, siahali hlboko. Bregonský kráľ Darias poveril Ramsona tajnou úlohou odhaliť zvyšky Kerlanovej zločineckej siete.

Dvojtýždňové pátranie priviedlo Ramsona sem, na severný okraj Bregonu, kde sa vraj zvyšky Kerlanových síl zišli v hlavnom stane známom ako Hniezdo. Zdroje kráľa Dariasu tvrdili, že Hniezdo a zvyšky Kerlanových síl by mohli byť kľúčom k informáciám o smrtonosnej zbrani schopnej kradnúť spriaznenosti: čerpadlám.

Na stole pred učencom horela jediná sviečka. Zblízka sa vôbec nepodobal na kráľovského učenca, ktorý spolupracoval s Alaricom Kerlanom pri výrobe čerpadiel – Ramson ho raz zahliadol na palube lode, ktorú Kerlan používal pri svojich experimentoch, kde na vlastné oči videl, ako jeho bývalý kolega menom Bogdan vládol mocou čerpadla s ukradnutými spriaznenosťami.

Ramson prešiel pohľadom po výrazných črtách učenčovej tváre: kostnaté líca, prepadnuté oči, popolavá brada vypadáajúca po chumáčoch. Namiesto bieleho rúcha s tyrkysovým golierom, ktoré kedysi nosil na znak svojich vedomostí a postavenia, mal obyčajnú tuniku a nohavice. Vyzeral ako portrét, čo pridľho ostal na slnku a rýchlo bledol.

A predsa pri pohľade naňho prebehlo Ramsonovi žilami vzrušenie. Mal pred sebou muža, ktorý im možno poskytne kľúče k všetkým potrebným informáciám o čerpadlách –

kde boli, ako ich zničiť a, predovšetkým, ako zvrátiť ich pôsobenie.

Učenec Ardonn odpovedal dlhým a hlbokým uchechtnutím. „Tak to ty si ten bastard.“

Tie slová by ho kedysi bodli ako nôž, otvorili ranu, ktorá sa nikdy úplne nezahojila. Ale teraz Ramson pri spomienke na otca zacítil len letný smútok.

Naklonil hlavu. „Presne tak. No celkom iný bastard ako vy, Ardonn.“

Kostnatý muž obrátil k Ramsonovi vypúlené oči. „Tak čo, kto z mojich milovaných bývalých spoločníkov táral? Bol to niekto z Cyrilčanov?“

„Stačilo pár osvedčených presvedčacích metód a všetci spievali jedna radosť.“

Ardonn sa uchechtol. „Alaric Kerlan sa na tebe očividne podpísal, však, *Prešibanec*?“

Ramson pevnejšie zovrel mizierikordiu. „Vyzerá to tak. Kráľ Darias vydal kráľovské nariadenie, aby som vás priviedol do Modrej pevnosti, kde vás čaká súd.“

Učenec sa chrapľavo zasmial. „Súd,“ zopakoval. Pritiahol si sviečku bližšie k sebe a schúlil sa k nej, aby sa zahrial, pričom prechádzal prstami po ušku na svietniku. „Nemám v úmysle vracieť sa do Modrej pevnosti na nejaký *súd*, chlapče.“

„To sme dvaja. Ako ste si mohli povšimnúť, svojich ľudí som nechal vonku. Ak túto záležitosť dokážeme vybaviť medzi nami dvoma, nemám v úmysle zatýkať vás.“ Jeho slová mali ďaleko od pravdy, ale Ramson nikdy nebol typ človeka, ktorý by sa pre klamstvá trápil, ak ho doviedli tam, kam chcel.

A v skutočnosti chcel niečo celkom iné ako kráľ Darias, ktorý ho sem vyslal s čatou dôstojníkov bregonského námorníctva.

Odsunul tie myšlienky bokom. Sústredil sa len na jedno, zmýšľajúc rovnako ostro, ako bola špička mizierikordie, ktorou mieril na učencov krk. „Kde je?“

Ardonn zažmurkal. „Nemám ani najmenšieho poňatia, o kom hovoríš.“

„Tak dovoľte, aby som vám to objasnil,“ odvetil Ramson a pritlačil zbraň bližšie. Učenec sa strhol a znehybnel, svetlo sviečky sa zamihotalo. Plameň zhltol už polovicu vosku. „Sorsha Farraldová, bývalá veliteľka Kráľovskej gardy a Kerlanova spojenkyňa. Moja *milovaná* nevlastná sestra, ktorá vzala obe čerpadlá a zmizla počas Bitky o Godhallem. *Kde je?*“

Učenec Ardonn pokrútil hlavou. „Neviem. Naposledy som ju videl večer pred bitkou. Povráva sa, že je mŕtva.“

Ramson prižmúril oči. Jeho sestra balansovala na hrane šíalenstva, ale bola to aj jedna z najsilnejších a najnemilosrdnejších bojovníčok, akým čelil. Nevedel si predstaviť, že by po tej noci jednoducho... zomrela. Nie, jeho intuícia – ich príšerné súrodenecké puto – mu vravela, že je stále tam a vytrvalo sa blíži k svojmu cieľu. K skaze, pomste a absolútnej nadvláde nad ľuďmi, ktorí z nej spravili to, čím je.

Učenec Ardonn sa zachechtal, no jeho smiech sa skončil ďalším záchvatom kašľa. „Viem, prečo si skutočne tu.“ Jeho tiché slová sa uhniedzili v Ramsonovej mysli. „Bol som tam, v ten večer na lodi, keď sa s tebou rozprával Kerlan. Počul som poveru o tom, čo sa udialo počas Bitky o Godhallem.“ Prefíkane sa uskrnul. „Chceš vedieť, čo sa stane cyrilskej krvavej princeznej.“

A bez ohľadu na to, ako dlho sa na to pripravoval, sa Ramsonove myšlienky roztrúsili. Akokoľvek veľmi sa tomu bránil, myslou mu prebleskla tvár: svetlohnedá pokožka a tmavé vlasy,

výrazné líčne kosti a brada, no predovšetkým oči, ktorých prenikavý pohľad odhalil všetky jeho pretvárinky.

Hánky mu na rukováti zbrane zbeleli.

„Tak teda dobre. Poďme priamo k veci.“ Hlas mal zachrípnutý a niečo sa v ňom naplo. Cítil sa, akoby mal pod krkom zbraň *on*. Tento učenc bol jeho posledná nádej: posledná možnosť zistiť, čo sa stane niekomu s odčerpanou spriaznenosťou. „Chcem vedieť všetko o čerpadlách. Ako ich zničiť. Ako prinavrátiť ukradnuté spriaznenosti ich pôvodným majiteľom. A... čo sa stane tým, ktorí o svoju moc prišli.“

„Prečo by som ti mal niečo povedať?“

Ramson naklonil hlavu. „Som muž, ktorý hovorí jazykom obchodu. Vy pomôžete mne a ja pomôžem vám. Nevieam vám zaručiť, že Modrá pevnosť bude rovnako zhovievavá.“

Nebola to pravda, no ani vyslovene lož. Bolo to niekde medzi – sľub, že ak Ardonn nebol ochotný prijať ponuku Modrej pevnosti, Ramson bol alternatívnou voľbou.

Lepšou voľbou.

Nemohol si pomôcť: hoci za svoje postavenie a za čatu bregonského námorníctva vďačil kráľovi Dariasovi, Ramsona vychovali ako podfukára, strojcu vlastných plánov. Bol zvyknutý pracovať sám, protiprávne. O zrade či neuposlušnutí rozkazov nemohlo byť v jeho čate ani reči, no podľa Ramsona boli slová len slová: azda na nich záleží, ak sa ich cieľ prizná alebo pristúpi na dohodu?

Učenc Ardonn sa usmial, pričom vystavil na obdiv chrup s chýbajúcimi zubami. „Prečo si myslíš, že mi ostalo niečo, kvôli čomu sa mi oplatí zjednávať?“

Vôbec prvý raz počas ich rozhovoru sa Ramson pri jeho slovách zamyslel.

„Myslíš si, že Kerlan sa pred svojím odchodom nepostaral, aby ho nikto z nás neprežil a neodhalil jeho tajomstvá?“ pokračoval Ardonn. Zdvihol ruku. V slabom svetle bol prakticky len kosť a koža. „Počul si niekedy o jede menom ricyn?“

Ramson spustil mizierikordiu. „Otrávil vás.“ Pochopenie sa dostavilo príliš neskoro.

Samozrejme, že by Kerlan vymyslel nejaký krutý spôsob, ako ochrániť svoje tajomstvá. Pred útekom z Cyrilie zavraždil s pomocou Olyuše, spriaznenej s jedom a terajšej vdove po Bogdanovi, všetkých svojich bývalých podriadených v Novo Mynsku. To Olyuša pri zúfalom hľadaní svojho uneseného manžela upozornila Ramsona na Kerlanov obchod s ľuďmi.

Takmer v tej chvíli počul jej hrdelný smiech. *Vyšiel si z cviku, Prešibanec.*

„Ricyn,“ zopakoval učenc, „je jedinečný jed, ktorý sa nachádza len vo vzácnom druhu cyrilskej kvetiny. Protijed pochádza z jej koreňov. Kerlan nám ten jed podával každý deň, ktorý sme strávili v jeho službách. Dával nám dostatočne veľkú dávku protijedu, aby sa nám nič nestalo. A postaral sa, aby nás po jeho smrti postretol ten istý osud.“ Ardonn naklonil hlavu k Ramsonovi, pri úsmeve sa mu na prepadnutých lícach napla koža. „Znie to ako náš pán, nemyslíš?“

Ramson sa vrhol vpred a schmatol učenca za tuniku. Muž sa prudko nadýchol, ale pohľad mal neochvejný. Sviečka v jeho rukách sa zachvela a Ramsonovi na koži vybuchla spaľujúca bolesť, keď mu ruky oprskal vosk. „V tom prípade mi *hned' teraz* povieš všetko, čo potrebujem vedieť, inak si budeš želať, aby s tebou skoncoval jed a nie ja.“

Z učenca Ardonna vyrazil chrapľavý smiech. Rýchlo stíchol, keď ním Ramson zatriasol silou, ktorá dokázala lámať kosti.

„Ako zničíme čerpadlá? Ako vrátime spriaznenosti uložené v nich ich pôvodným majiteľom?“ Stíchol a potom pretlačil pomedzi pery poslednú otázku. „A čo sa stane tým, ktorých spriaznenosti boli odčerpané?“

Učencovi Ardonnovi sa triasli pleciami a Ramson si uvedomil, že sa chichoce. „S trochou šťastia mám pred sebou dva týždne života a neplánujem umrieť pomalou bolestivou smrťou, ktorú prináša ricyn.“ Mávol sviečkou a okvapkal voskom koberec. „Poobzeraj sa okolo seba, Prešibanec. Vidíš ten prach na kobercoch? Necítiš niečo zvláštne?“

Ramson stuhol. Cítil to – so stuchnutým pachom mokrého dreva sa miešalo čosi kovové. Už tú vôňu spoznával, no prineskoro: bol to vysoko horľavý prach vyvinutý bregonským námorníctvom, používaný vo výbušninách, ktoré vystreľovali zo špeciálnych zariadení. Bol jedným z dôvodov, prečo bolo bregonské námorníctvo najmocnejšie na svete.

Stačila iskra a celá vila vzbĺkne.

„Presne tak,“ zachechtal sa Ardonn. „Červený prach.“

A potom sa s maniakálnym úsmevom otočil a hodil sviečku na podlahu.

Čas akoby sa spomalil. Sviečka preletela vzduchom mimo Ramsonovho dosahu – plameň sa mihotal – a v ladnom oblúku z nej kvapkal horúci vosk.

Ramson sa otočil a vrhol sa k učencovi.

Dorazil k Ardonnovi práve včas. Počul tlmené žuchnutie, keď sviečka dopadla na zem, a zasyčanie plameňa, keď sa stretla s výbušným prachom, ktorým bol posypaný koberec.

Ramson pritlačil učenca medzi seba a stenu a prehol chrbát.

Vila sa rozžiarila oslepujúcim jasom spaľujúceho víru bielych, červených a oranžových odtieňov. Výbuch udrel do Ram-

sona s takou silou, až mu svet pred očami zastreli čierne škvvrny. Z diaľky počul výkriky, štekot psa. Dym – cítil dym, štiplavý, trpký a dusivý. Sťahovalo sa mu z neho hrdlo a na jazyku cítil žľč.

Bojoval s temnotou, ktorá naňho doliehala. Odrazil sa od steny, zatol zuby a potlačil výkrik, keď mal pocit, akoby sa mu svaly na chrbte trhali.

Ardonn bol zakliesnený medzi ním a stenou, no až na zakrvavený nos a nakrivo nasadené okuliare mu nič nebolo. Jeho zmätok vystriedal strach, keď ho Ramson schmatol za tuniku a, ignorujúc bolesť v rukách, pritiahol učenca tak blízko k sebe, až cítil na lícach jeho stuchnutý dych.

„Zabudol si,“ zavrčal Ramson, ostro vyplývajúc každé slovo, „že aj ja som človek, ktorý nemá čo stratiť. A ak niečo chcem, urobím *čokoľvek*, aby som to dostal.“ Zdvihol ruku: rukávy jeho nového námornického kabátca sa mu vpálili do mäsa, pokožku mal obhorenú, červenú, ligotavú. Plamene za ním ďalej oblizovali steny a podlahu, časť stropu sa zrútila a počul výkriky, keď sa jeho muži snažili preniknúť dnu. Bola to len otázka času.

Arogantnosť v Ardonnovom výraze sa zmenila na strach.

„Ak som ochotný urobiť toto sebe,“ hlesol Ramson a zdvihol svoju spálenú ruku tak, aby učenec videl každý jej zakrvavený kúsok, „čo myslíte, že urobím *vám?*“

Za nimi sa ozvalo niekoľko hlasných úderov, praskot štiepiaceho sa dreva a štekot rozkazov.

„Ak ma aj zachrániš,“ zachripel učenec, ktorému sa v prepadnutých očiach mihali plamene, „jed ma zabije. Nič s tým neurobiš.“

Dym začínal byť neznesiteľný, svet sa rozmazával. Ale Ramson ďalej stál medzi učencom a burácajúcim ohňom, dokonca aj keď mu chrbát lízala rozžeravená, spalujúca bolesť.

Niečo hlasno zapraskalo a vzápätí začul výkriky svojich mužov, ktorí konečne prerazili bariéru z trosiek. Nasledovalo syčanie vody hasiacej plamene, keď sa jeden z ich vodných magen pustil do práce.

„Mám ho!“ zakričal niekto. Ramson ten hlas spoznal – prvý dôstojník Narron, Ramsonov zástupca.

Ramson striasol ruky svojej čaty, ktorá sa k nemu nahrnula. „Vezmite učenca,“ vydýchol hlasom, ako keď po skale prejde brúsny papier. „Ak mu niekto skriví čo i len vlások na hlave, vlastnoručne ho stiahnem z kože.“

Vyšli von do jasného slnečného svetla. Na polceste nad obzorom na oblohe žiarilo popoludňajšie slnko, ktorého svit sa odrážal od kobaltového oceána ako od čriepkov skla.

Ramson hlbokými nádychmi nasával čerstvý slaný vzduch. Liečiteľka z ich čaty sa už ponáhľala k nemu. Ramson však zdvihol ruku, pričom sa zaškľabil, keď jeho popáleniny bolestivo zrevali. Prekrivkal k Ardonnovi a klakol si na piesok k nemu.

Sklonil sa tesne k učencovi a zašepkal: „Moja ponuka znie takto: Váš život výmenou za informácie, ktoré chcem.“

Ardonn mal tvár zamazanú od sadzí, líca upotené a prepadnuté. No keď obrátil zrak k Ramsonovi, z očí mu sršala ľstivosť. „Informácie, ktoré chceš *ty*, alebo informácie, ktoré chce Modrá pevnosť?“ zachrčal.

Jeho slová prehlušilo burácanie vln, takže ich počul len Ramson. Niečo sa v ňom bolestivo naplo, akoby mu učenec rozrezal hrud' a videl až do najvzdialenejších zákutí jeho obnaženého bijúceho srdca.

Jeho ciele sa zhodovali s cieľmi Modrej pevnosti, hoci z iných dôvodov. Spoločne so skupinou učencov, ktorú kráľ Da-

rias zostavil v Modrej pevnosti, vytiahnu z Ardonna všetko, čo o čerpadlách vie.

Ramson sa vystrel, pery sa mu skrútili. „V Modrej pevnosti čoskoro zaspievate,“ odvetil.

Učencov smiech bol tichý, jeho slová sotva počuteľné. „Aj tak ma o niečo vyše dvoch týždňov zabije jed,“ povedal. „Prečo si myslíš, že mám dôvod spievať?“

„Pracovali ste pre môjho otca,“ pripomenul Ramson bezvýrazne. „Poznáte jeho vypočúvacie metódy. Môžem vám zaručiť, že v istých ohľadom som syn svojho otca.“

V očiach starého učenca sa zablysko poznanie a potom si Ardonn zhlboka a mierne piskľavo povzdychol. „Môžem ti to povedať, chlapče,“ prehovoril, „ale nebude sa ti to páčiť. Vlastne sa ti z toho, čo ti môžem povedať, nebude páčiť takmer nič.“

„Vyjadrujte sa zrozumiteľne. Ak niečo nenávidím, tak je to zahmlievanie.“

„Myslíš si, že zničením čerpadiel to celé ukončíš? Zamysli sa znova.“ Učencove oči boli temné a Ramson premýšľal, aké tajomstvá tento muž skrýva. „To, čo vidíš – čerpadlá, choroba, ktorú šíria v spriaznených aj nespriaznených... to všetko sa začalo už dávno, keď sme proti nim začali používať čiernokameň. Vieš, toto celé nerozpútala nová cyrilská cisárovná, dokonca ani Alaric Kerlan.“ Učencove slová zneli surovo, duto. „Zbrane z magek – sú o niečom väčšom ako ty alebo ja, cisári alebo cisárovné. Sú skúškou ľudskosti. Našej povahy, toho, ako ďaleko sme pri hľadaní moci ochotní zájsť. Hraníc našej krutosti a úrovne našej sebeckosti. Som muž viery rovnako ako muž vedy, Ramson Prešibanec, a verím, že nám tu tie zvyšky magek ostali, aby sme videli, ako sa rozhodneme. Či budeme spoločne existovať v harmónii... alebo či sa v honbe za mocou navzájom roztrháme.“

Ardonn prepadal šialenstvu. Ramson sa odvrátil a pokynul liečiteľke z ich čaty. „Iversha, postaraj sa o nášho väzňa tak dobre, ako sa len dá!“ prikázal rázne.

„Ale, kapitán,“ namietla, keď pohľadom prešla po popáleninách na Ramsonovom chrbte, po zakrvavených pásoch jeho kabátca, ktoré sa mu odliepali od kože.

„To bol *rozkaz*,“ vyhlásil Ramson. Liečiteľka zasalutovala a bez ďalších slov sa ponáhľala k miestu, kde na piesku ležal Ardonn.

Ramson sa otočil k zvyšku svojej čaty. Vnútri sa ešte viac utvrdil v rozhodnutí, nad ktorým premýšľal, až bol o ňom presvedčený viac ako kedykoľvek predtým. Nachádzali sa na najsevernejšom okraji Bregonu. Modrá pevnosť bola vzdialená pol dňa cesty loďou.

No pol dňa cesty bolo veľmi veľa, keď mali tak málo času.

Ramson sa pozrel na oceán, na bod, kde sa obloha stretávala s morom. Na čatu z námorníctva, ktorú mu kráľ Darias Rennaron zveril. Mal chuť nechať všetko tak a hneď a zaraz odplávať do Cyrilie.

Naposledy videl Anu pred niečo vyše dvoma týždňami, keď zamierila späť do veľkej ríše severu. Pamätal si na jej sinavú pleť, na tmavé kruhy pod očami a mierne prepadnuté líca.

Kráľ Darias a Tri dvory hľadali informácie o čerpadlách s úmyslom pochopiť, ako sa Morganya s ich pomocou môže stať neporaziteľnou a zničiť rovnováhu sveta.

No ako to už býva, Ramsonove ciele boli všetko, len nie šľachetné. Boli sebecké presne ako on.

Ramson chcel vedieť, čo sa stane spriazneným, ktorí prídu o svoju spriaznenosť.

Chcel zistiť, čo sa stane Ane.

Na chvíľu zatvoril oči a započúval sa do burácania vln na pobreží. Kráľ Darias podporoval výskum čerpadiel všetkými zdrojmi Modrej pevnosti a vyhradil naň jej povestných učencov. Ak by Ramson teraz odišiel, o to všetko by prišiel – ba čo viac, zničil by všetko, čo si tu v Bregone vybudoval, a zradil by dôveru, ktorú si vyslúžil od svojho kráľa.

O tvár sa mu obtrel jemný vánok so slanou vôňou mora, v ktorom sa niesla ozvena z dávnej minulosti, slová starého priateľa, ktorý mu povedal, aby žil pre seba.

Tvoj kompas je tvoje srdce.

Ramson si nebol istý, či ešte stále chápe význam tých slov. Jeho srdce ukazovalo úplne iným smerom ako jeho myseľ, ako všetko logické.

„Dôstojník Narron,“ zavolať a mladý dôstojník okamžite predstúpil a zasalutoval. „Prehľadajte zvyšok vily a naložte na našu loď všetky knihy, papiere a pergameny, ktoré ten požiari prežili.“

„Áno, pane.“

„Do hodiny vyrazíme k Modrej pevnosti.“

Až keď sa jeho čata otočila a zamierila k poničeným, dyiacim troskám Hniezda, Ramson si konečne vydýchol. Bolesť, ktorá mu pulzovala na chrbte a rukách, náhle zosilnela a len s vypätím všetkých síl dokrivil k miestu, kde sa liečiteľka Iversha starala o Ardonna.

Učenec hľadel na Ramsona, pery sa mu otvárali a zatvárali. Keď sa Ramson priblížil, zachytil, čo sa Ardonn snaží povedať.

„... chcel vedieť... o krvavej princeznej.“

Svet sa naklonil. Ramson si kľakol na piesok, ignoroval Ivershine námietky a zovrel v hrsti Ardonnovu tuniku. „Čo?“ zachripel. „Čo o nej viete?“

Tvár učenca Ardonna bola popolavá, na čele sa mu leskol pot. S chvejúcimi sa viečkami sa ponáral do spánku vyvolaného liečivami. Ale Ramson počul jeho posledné slová, pripomínajúce povzdych vetra medzi vlnami.

„Obávam sa... že ju nečaká šťastný koniec... tú tvoju krvavú princeznú.“